

1975 AUG 1

MAGYAR NEMZET

627.2

A Duna-korzó feltámasztása

Már igen sokszor volt szó a Duna-korzó feltámasztásáról. Ígéreteket is hallottunk az illetékesek részéről, hogy így vagy úgy, ismét lesz korzó... csupán egyetlen lépés nem történt még a megvalósítás érdekében.

Legutóbb dr. Weichinger Károly „Építészeti gondok Budapesten” című cikksorozatában vetette fel két ízben is a Duna-korzó problémáját. Többek között rámutatott arra, hogy a Budapesten járt és visszatérő turisták hiányolják a múltban oly színes korzónkat. Ezt vissza kellene varázsolni még akkor is, hogyha az Intercontinental-szálló Dunára néző kiugró szárnya indokolatlanul leszűkítette is a rendelkezésre álló helyet.

Ugyanezt a gondolatot fejtettem ki a Magyar Nemzet 1969. október 10-i számában, amikor a szálló még el sem készült. Idézek a fél évtizede megjelent cikkből: „A Duna-korzó hozzátartozik, illetve hozzátartoznék a főváros jellegzetességéhez és az volna a feladat, hogy a Duna-parti sétányt mindjobban kifejlesszük, ne pedig megfoszszuk a fővárost és vendégeit attól, hogy élvezhessék a jó levegőt és szép kilátást a Duna-parton.”

Az Intercontinental azóta elkészült és bizonyítja, hogy a sok aggály, bírálat nem volt indokolatlan. Nemcsak a Duna-korzó kialakítását nehezíti meg az új szálló, hanem egyéb tekintetben is úgyszólván idegen testként hat a környezetben: a Vigadó teret nem zárja le harmonikusan, a Március 15. tér felé izléstelen nyúlványával pazarolja a drága közterületet. Arról nem is beszélve, hogy a Váci utcából a Türr István utcán keresztül a szálló tűzfal-ként hat...

De ha már az Intercontinental szálló elkészült, az adottságokkal számolni kell, bármiképp is sajnáljuk, hogy a jóváhagyott és kivitelezett terv figyelmen kívül hagyta a kialakítandó Duna-korzót. Az illetékesek részéről ismételtelen elhangzott olyan elgondolás, hogy a jelenlegi 2-es villamosjárat pályájának az áthelyezésével majd lehetőség nyílik a korzó kialakítására. E tekintetben az a szerény véleményem, hogy az ilyen sánpálya-áthelyezés rendkívül költséges, emiatt megvalósítására belátható időn belül aligha kerül sor. Már pedig a Duna-parti sétányra *mielőbb* szükség volna. Ezért oly megoldást kell keresnünk, amely hamar megvalósítható.

E tekintetben úgy hiszem, hogy első lépésként a kialakítandó *Duna-parti sétánynak Vigadó tér és Március 15. tér közötti szakaszán az autóforgalmat kell megszüntetni*. Semmi sem indokolja az átmenő forgalmat ezen az útszakaszon. Az alsó rakparton van lehetőség a közúti forgalom lebonyolítására. Ami pedig a nagyszálló megközelíthetőségét illeti, ha a Március 15. tér felőli bejárat nem elegendő, az északi lejtős feljárt lehetne felhasználni e célra.

A jelenlegi járdákon megfelelő számú, ízléses ülőhelyeket lehetne elhelyezni, hogy a közönség élvezhesse a kilátást és mindazt, amit a Duna-parti sétány nyújt. (Hogy a főváros lakossága mennyire igényli az ilyen pihenőhelyeket, arra példaképpen legyen felemlítve a Blaha Lujza téren kialakított álpark, ahol kedvező időben úgyszólván minden hely foglalt, jóllehet, aligha lehet állítani e térről, hogy ideális pihenőpark.)

A jelenlegi úttestet — a járműforgalom megszüntetése után — *sétánnyá* lehetne kialakítani. A tendencia úgy is arra irányul, hogy a Belvárosból ki legyenek az autók szorítva. A Váci utca — az első sétálóutca — a jó budai és dunai levegő szempontjából a délutáni nap-sütéses Duna-parti sétányt semmiképp sem pótolhatja.

Nem lehet vitás, hogy az In-

tercontinental szállóvendégei sem az autóforgalomra kíváncsiak. Aligha élvezik a gépkocsi robaját és nem áhítoznak arra, hogy 'nyitott szállóablakukon kipufogó gázokat szívjanak. En úgy vélem, hogy inkább gyönyörködnének a sétáló forgatagában, még akkor is, hogyha nem feltétlenül dívatbemutatóról lesz szó.

Dr. H. J.

Az üdítő italokról